

Emeletes ágyakban alhatnak a kubikosok. Csak deszkán fekszenek, de megszokták már a hálást a földön...

A „HOTEL KUBIKOS”

RIPORT A VIDÉKI FÖLDMUNKÁSOK PESTI SZÁLLODÁJÁRÓL, AHOL ESTE KILENCKOR MÁR ÉJSZAKA VAN — AKI HUSZ ÉVE NEM ALUDT FEDÉL ALATT ÉS EGY MÁSIK, AKI MÉG SOHASEM VOLT MOZIBAN

Hosszú, vöröstéglás épület az új Kubikos-szálló a Haller téren. Az ember falusi iskolának nézné. Deszka-kerítés övezi a félholdnyi telket. Bejárata előtt rendőr áll. A talyigákkal megérkező „szállóvendégek” az udvarra érkezve jelentkeznek a felügyelőnél. Lassan megtelnek a vendégkönyv lapjai. Az udvari kútnál rövidnadrágra vetkőzve tisztálkodnak, majd előkerül a tarisznyák mélyéből a vacsora. Jóízűen falatozva fekszenek az udvaron. Leginkább az otthonmaradottakról folyik a szóbeszéd.

— Mit csinál vajjon most odahaza az asszony? Hát a kis unokám, az Őrzi? Mikor kerülünk újra haza?...

A főváros legújabb intézményében, a „Kubikos-szállóban” vagyunk. Furesán hangzik itt a „szálloda” kifejezés, hiszen ezt a fogalmat autóparkkal, elegáns portással és neonfényes reklámmal szoktuk elképzelni. Bizony, itt ilyesmiről szó sincsen. Mégis nagy eredményt jelent ez az egyszerűségében is ragyogóan tiszta kettős terem a derék földmunkások számára. Hiszen azelőtt a Teleki téren, az elárusítóbódék előtt „laktak” Isten szabad ege alatt. Itt volt az otthonuk, „tőzsdéjük”, tisztálkodóhelyük. Sőt, a postás is itt adta le a lapokat, leveleket, amelyeket a kis alföldi falukból küldtek az otthonmaradottak.

Most tehát új otthonát kaptak. Napi húsz fillér ellenében „szállást.” Ezzel szemben kötelességük este 9 óráig megjelenni és reggel 6-kor felkelni. Az utóbbi nem okoz külö-

nösebb gondot, hiszen már kora hajnalban elindulnak talyigáikkal a munkahelyre.

Bármelyik arcra pillantunk, a meglepedettség vonásait fedezzük fel. Vígán falatoznak és adomákat mesélve rövidítik a perceket 9 óráig.

Érdekes, hogy amikor köréjük lépünk, kicsit zavartan, idegenül érzik magukat. A magyar földműves ösztönös idegen ellenszenve ez. Néhány érdeklődő mondat után lassan felenged ez az érzés és közvetlen szóbeszédben kialakul néhány érdekes arc.

Barnára égett szikármagas, harcsabajuszos ember. Mintha valamelyik Móricz Zsigmond novellából lépett volna elő. Migaskó József Mezőtúrról. Zamatos alföldi tájszólásban válaszol. Nyolc éve dolgozik Pesten, de a jassz-nyelv nem rontott semmit a beszédén.

— Én bizony már csak itt fogok aludni a fészkerben. Húsz év óta nem laktam fedél alatt. Ötvenhatéves vagyok. Eleget alszom majd szobában, ha megunt a kapanyél.

— Hogyan táplálkozik? Mennyit költ el naponta evésre?

— Reggelire szalonna, kenyér; ebéd ugyanaz, este meg főzök rántottlevest vagy bográcsgulyást. Ha megvárja az úr, főzök én olyant, hogy megnyalja mind a tíz ujját. Egy napra a gyomorra elmegy egy pengő. Többnek nem szabad, mer’ másra is kell és haza is küldök ám az asszonyéknak. Régen nem vótam otthon. Négy napba is beletelne, míg „hazatalicskáznék.” De írja má’ meg az úr, hogy csókoltatom mindnyájokat, meg az Eszti és Őcsi unokámat is. Mer’ hogy ő is kubikos lesz ám...

De itt egy másik fej. Jóképpű, kerekarcú magyar ember. Elfogyasztotta már a „sajátmagafözte” paprikáskrumplit.

Nem kell a szabadban máglyát rakni, külön tűzhelyeik vannak s a kondérban megfő vacsorára a rántott leves...